

РЕШЕНИЕ

№ 21918

гр. София, 31.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 14.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **5888** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. П. (D. P.), [дата на раждане], гражданин на Република С., притежаващ документ за самоличност- паспорт №[ЕИК], издаден на 26.10.2020 г. от МВР- С., чрез пълномощника си юрист А. М., за който няма данни да е регистриран като адвокат, против Отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в РБ с рег. № 5384р-12608 от 15.05.2024 г., издаден от Директор на дирекция „Миграция“ - Н. Н., в качеството си на Старши комисар в дирекция „Миграция“ по основа на заявление от дата 13.12.2023 г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България като лице от български произход, на основании чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, като отказът е постановен на основание чл. 26, ал. 1, във вр. с чл. 10.ал. 1, т. 23 ЗЧРБ- „е представил документ с невярно съдържание“. Претендират се и сторените разноски.

В жалбата са наведени оплаквания за незаконосъобразност, недоказаност и немотивираност на издадения административен акт, които според жалбоподателя се изразяват в нарушение на материалноправни разпоредби. Подробни съображения в тази връзка са изложени в депозираната жалба. В заключение от съда се иска да отмени изцяло оспорения отказ, като постанови Решение, което да задължи административния орган да издаде „Разрешение за постоянно пребиване с рег. № Г-4182/13.12.2023 г.“.

В съдебно заседание, жалбоподателя редовно уведомен, не се явява и не изпраща

представител.

Ответникът – Директор на дирекция „Миграция“, редовно уведомен, се представлява от юрисконсулт Т., която излага становище за неоснователност и недоказаност на жалбата и моли съда да я отхвърли. Сочил, че жалбоподателя е посочил неверни данни по отношение на адреса си на пребиваване в страната, като това се доказва и от сведенията дадени от собственика на имота- И.. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената административна преписка по делото се установява, че административното производство е започнало по заявление рег. № Г-4182/13.12.2023 г. /л. 8/ по описа на дирекция „Миграция“ за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България, подадено от Д. П., [дата на раждане] в Република С., на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от Закон за чужденците в Република България /ЗЧРБ/. Към момента на подаване на заявлението, лицето пребивава на територията на РБ с издадена виза Д за периода от 20.11.2023 г. до 20.05.2024 г.

Със заявлението са приложени и изискуемите документи по чл. 34, ал. 1 и чл. 35 от ППЗЧРБ, както следва: копие от валиден паспорт, издаден от компетентните власти на Република С.; извлечение от регистъра по гражданско състояние – регистър на родените, с превод на български език за лицето Д. П. /л. 68/, от която е видно, че лицето е имало сключен граждански брак с А. П., прекратен с присъда на основен съд Д., номер П2 30/20 от 05.08.2020 г., която е в правна сила от 26.08.2020 г.; извлечение от регистъра по гражданско състояние – регистър на родените с превод на български език за лицето Д. П., от което е видно, че същия е записан с българска национална принадлежност; удостоверение № 439/2023/23.08.2023 г., с превод на български език, издадено от Основен съд, [населено място], според което срещу Д. П. не се води наказателно производство и няма образувано досъдебно производство; удостоверение № 235/1-1859/23.08.2023 г., с превод на български език, издадено МВР- Полицейско управление-гр. П., според което Д. П. не е осъждан, съгласно данните от наказателните сведения на това министерство; Трудов договор № 785/07.03.2024 г., сключен между „В. & Ш. България“ ЕООД – [населено място] и Д. П., по силата на който последният приема да изпълнява длъжността „механик, промишлено оборудване“ с код по НКПД: 7233-2009 в дружеството, при пълен /8-часов/ работен ден, трудово възнаграждение от 1 450,00 лв., и 6-месечен изпитателен срок; справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ с вх. № 23388243001924/11.01.2024 г., от която е видно, че трудовият договор с Д. П. е заверен, приет и вписан в регистъра на НАП; удостоверение за регистрация на трудовия договор на Д. П. в НАП; нотариално заверена Декларация от В. С. И., в която същият декларира, че осигурява жилище и адресна регистрация на Д. П. в собствения си апартамент, находящ се на адрес: [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес]. Във връзка с изискването на чл. 35, ал. 2 от ППЗЧРБ служебно е постъпило удостоверение за български произход, издадено от ИАБЧ /л. 42/.

Посоченият в подаденото заявление за разрешение на постоянно пребиване рег. № Г-4182/13.12.2023 г., жалбоподателят е посочил като адрес за пребиваване в България-

[населено място], [улица], вх. А, ет. 2, ап. 4.

На 15.04.2024 г. е извършена проверка на адреса, посочен от чужденеца. За установеното е изготвена Докладна записка рег. № 5364р-10539/17.04.2024 г. В нея е отразено, че при посещението на място, Д. П. не е установен на заявления от него постоянен адрес. Собственикът на имота- В. С. И., с ЕГН [ЕГН], като подава писмени сведения, заявява че на този адрес живее заедно с лице от женски пол- Л. И. С. и посочва, че в апартамента не живеят други лица, както и че жилището не разполага с достатъчно жилищна площ, за да приеме друго лице. Споделя, че е предоставил адрес за пребиваване на Д. П., заради приятелски отношения.

От извършената справка в информационните системи- ползвани от ДМ- МВР, се установява, че след подаване на заявлението за разрешаване право на постоянно пребиване, жалбоподателя е осъществявал многократни преминавания през ГКПП на страната. За еднократни, няколкочасови престои в рамките на деня на влизането, но към настоящия момент не са постъпили данни за нов, реален адрес за пребиваване в РБ, с което да бъдат изпълнение условията на чл. 34, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ.

Съгласно извършената от служителите на дирекция „Миграция- МВР проверка, показва че за да получи разрешение за постоянно пребиваване в РБ и да бъде вписан в регистрите на населението Д. П. е предоставил неверни данни, като е заявил пред административния орган- адрес на който реални не пребивава.

След обсъждане на събраните в хода на административното производство доказателства, Директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР е приел, че не са налице предпоставките на чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, поради което и на основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, поради което е издал оспорения отказ.

При така установеното от фактическа страна, Съдът стигна до следните правни изводи:

Отказът е връчен лично на 22.05.2024 г. на жалбоподателя. Жалбата, по която е образувано настоящето производство е депозирана чрез административния орган на 03.06.2024 г., считано от датата посочена на пощенския плик, поради което същата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК срещу подлежащ на оспорване пред Съда акт, от лице, чиито интереси са засегнати неблагоприятно пряко от него, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство, Съдът проверява законосъобразността на издадения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

Съгласно нормата на чл. 35, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България, съгласно която за получаване право на постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, чужденецът прилага документите по чл. 34, ал. 1, т. 1, 2 и 5, нотариално заверена декларация от собственика за предоставяне на адрес на пребиваване и удостоверение за раждане. Съгласно изискването на чл. 35, ал.1 ППЗЧРБ за предоставяне право на постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ не е необходимо представяне на доказателства за осигурено жилище, каквото е изискването на чл. 34, ал. 1, т. 3 от Правилника, а нотариално заверена декларация от собственика за предоставяне на адрес на пребиваване, каквато в случая е налична по представените писмени доказателства.

За да издаде оспорения отказ Директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР е приел, че по отношение на кандидата за издаване на разрешение за постоянно пребиваване не са налице предпоставките на чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. По силата на цитираната разпоредба разрешение за постоянно пребиваване, могат да получат чужденците с български произход. Според ал. 2 от същата норма, редът за установяване на обстоятелствата и условията по ал. 1, се определят с правилника за прилагане на закона.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая са налице материално-правните предпоставки, даващи възможност на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР да откаже издаване на исканото разрешение за постоянно пребиваване по следните съображения.

В разпоредбите на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал една от тях, а именно съгласно нормата чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

От друга страна нормите на ЗЧРБ - чл. 10, ал. 1 и цитираните по-горе на Инструкцията, са императивни относно изискването да не бъде допуснат в страната чужденец в нарушение на закона. Тези разпоредби действително не предполагат преценка на контролиращия граничен орган, същият действа в условията на обвързана компетентност, без да има право на преценка на основанията и законосъобразността или целесъобразността на извършените вписвания и забрани за лицето в АИС на МВР.

Съгласно чл. 35, ал. 1 от ППЗЧРБ, за получаване право на постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ чужденецът прилага документите по чл. 34, ал. 1, т. 1, 2 и 5, нотариално заверена декларация от собственика за предоставяне на адрес на пребиваване и удостоверение за раждане.

Между страните няма спор, че Д. П. е представил всички посочени в чл. 34 и в чл. 35, ал. 1 от ППЗЧРБ, документи.

Основния спорен въпрос, в разглеждания казус е дали, някои от тези документи не са с невярно съдържание, съответно дали отразяват неверни данни.

Видно от обстоятелствата, отразени в докладна записка № 5364р-10539 от 17.04.2024 г., собственикът на жилището, находящо се на административен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 2, ап. 4, В. С. И. е декларирал съгласието си, да осигури жилище и адресна регистрация на Д. П., заради приятелски отношения със сръбския гражданин. И. заявява, че живее заедно с лице от женски пол- Л. И. С. и сочи, че в апартамента не живеят други лица, както и че в апартамента няма достатъчно жилищна площ, за да приеме и друго лице.

Докладната записка представлява официален свидетелстващ документ по смисъла на чл. 178 от ГПК. При липса на оспорване по реда на чл. 193 от ГПК, същият има обвързваща съда материална доказателствена сила, досежно отразените в него обстоятелства, предмет на удостоверителното изявление на съставилото го длъжностно лице. В случая жалбоподателя формално е представил всички изискуеми документи, вкл. доказателства за осигурено жилище с адрес, но това не означава че не е декларирал неверни данни, свързани с пребиваването му на адреса на това жилище. С оглед изложено в жалбата настоящият състав следва до посочи, че действително

ЗЧРБ и ППЗЧРБ не съдържат изискване чужденецът да пребивава определен период от време без прекъсване на адреса, посочен в заявлението му, на който има осигурено жилище, но е необходимо да се установи, че към момента на получаване на разрешението има реалната възможност и годно правно основание да обитава жилището, за което представя доказателства. В случая е установено само формалното изпълнение на посоченото изискване, тъй като за заявителя не само, че няма данни да е пребивавал в жилището на което живее И. заедно със С., но е и напуснал многократно за по няколко часа, в рамките на един ден границата на РБ, като същия се ползва от гражданството на държавата си по произход - Република С., удостоверявайки това със съответните национални документи за задгранично пътуване.

Съдът намира, че Д. П. не е имал намерение да пребивава на посочения адрес, не представя и доказателства за това, че жилището в действителност принадлежи на В. И. или че той е предоставил владението върху него на Д. П. на някакво правно основание – договор за наем, учредено право на ползване и т.н.

Не е трудно да се направи извод, че оспорваният не е живял на посочения адрес, защото видно от справка за пътуване на лице – чужд гражданин, е установено, че Д. П., гражданин на Република С. е осъществявал многократни преминавания през ГКПП на страната за еднократни, няколкочасови престои в рамките на деня на влизането му.

От друга страна, за да се възползва от облекчената процедура по чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ, чужденецът, комуто не е издадена виза за дългосрочно пребиваване, следва да представи на регистриран в Националната агенция за приходите (НАП) трудов договор, сключен за срок минимум шест месеца. Такъв договор, сключен с „В. & Ш. България“ ЕООД – [населено място] ЕООД, като в същия е посочено, че мястото на работа е в [населено място]. Прави впечатление, че договърът е сключен на 07.03.2024 г., а изготвената към него трудовата характеристика на 20.10.2023 г., като е подписана от П. на 11.01.2023 г., а в посочената справка /л. 29/, като дата на назначаване е отбелязана 15.01.2024 г. По делото са неотнормими данни, които да удостоверяват дали в периода от назначаване до подаването на жалбата, чужденецът реално е упражнявал трудовата дейност, за която е бил назначен.

От изложените мотиви следва обосноваия извод, че при подаването на заявлението за издаване на разрешение за постоянно пребиваване, Д. П. е декларирал в действителност неверни обстоятелства, а именно, че декларирания от него адрес на пребиваване, не се обитава от сръбския гражданин и адреса е предоставен фиктивно. Това следва и от представените по преписката сведения от живеещото на посочения адрес лице- В. И..

По гореизложените съображения, настоящият съдебен състав приема, че обжалваният Отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в РБ с рег. № 5384р-12608 от 15.05.2024., е законосъобразен на всички основания по чл. 146 от АПК, поради което жалбата като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

Ответникът в производството не претендира разноски, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. П. (D. P.), [дата на раждане] , гражданин на Република С., притежаващ документ за самоличност- паспорт №[ЕИК], издаден на 26.10.2020 г. от МВР- С., чрез пълномощника си юрист А. М., за който няма данни да е регистриран като адвокат, против Отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в РБ с рег. № 5384р-12608 от 15.05.2024 г., издаден от Директор на дирекция „Миграция“ - Н. Н., в качеството си на Старши комисар в дирекция „Миграция“.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: